

КЛИФЪРД САЙМЪК НА ЮПИТЕР

Превод от английски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

Четирима човеци — двама, а след известно време още двама — се втурнаха във воюващия ад, наречен атмосфера на Юпитер, и не се върнаха. Те се отправиха срещу бесния ураган в лек тръс, по-точно с плъзгащи се скокове, като влачеха търбуси по самата земя и остриите им хълбоци блестяха от дъжда.

Защото те напуснаха станцията не в човешки образ.

А сега пред бюрото на Кент Фаулър, директор на станция №3 от Топографската служба на Юпитер, стоеше петият.

Под бюрото престарелият рошав Таузър почеса ухапаното от бълха място и като се сви по-удобно, отново заспа.

Внезапно сърцето на Фаулър се сви — Харолд Алън беше много млад, прекалено млад... Безгрижна младежка самоувереност, изправена стойка, простодушни очи и лице на момче, непознало още какво е страх. И това беше удивителното. Защото хората, които работеха в станциите на Юпитер, отлично знаеха какво е страх — страх и смирение. Човекът изглеждаше толкова мъничък пред лицето на могъщите сили на чудовищната планета!

— Вие знаете, че не сте длъжен да извършите това — каза Фаулър. — Не сте длъжен да отивате там.

Разбира се, това беше формалност. На онези четиримата им бе казано свършено същото, но те отидоха. И Фаулър знаеше, че и петият ще тръгне. Но все пак в душата му се породила слаба надежда, че Алън може би ще се откаже.

— Кога трябва да изляза? — попита младежът.

Някога този отговор будеше у Фаулър тиха гордост — някога, но не и сега. Той сви вежди и отговори:

— След един час.

Алън спокойно чакаше по-нататъшните инструкции.

— Четирима човеци отидоха и не се завърнаха — каза Фаулър. — Това, разбира се, ви е известно. За нас е важно вие да се върнете. Не ни трябва да предприемате героична спасителна операция. От вас се иска само едно: да се върнете, за да докажете, че човек е способен да съществува в юпитериански образ. Ще стигнете до най-близкия тригонометричен знак и веднага ще се върнете. Не рискувайте! Не се отвличайте! Главната ви задача е да се завърнете!

Алън кимна.

— Зная.

— Конверсията ще осъществи мис Стенли — продължи Фаулър. — В това отношение няма от какво да се опасявате. Всичките ви предшественици, доколкото можем да съдим, излизаха от конвертора в оптимално състояние. Ще бъдете в сигурни ръце. Мис Стенли е първокласен специалист по конверсиите, най-добрият в Слънчевата система. Работила е на почти всички планети. И затова е тук.

Алън се усмихна на мис Стенли и Фаулър забеляза, че по лицето ѝ се мярна странно изражение — може би жалост или гняв, или просто страх. Но то веднага изчезна и мис Стенли се усмихна на младежа пред бюрото. Усмихна се неохотно, с обичайната си скована усмивка на учителка.

— С нетърпение предвкувам конверсията си — рече Алън.

Неговият нехаен тон превърна всичко в шега, нелепа, жестока шега.

Но това, което му предстоеше, най-малко приличаше на шега.

Работата беше повече от сериозна. Фаулър знаеше, че от изхода на тези опити зависи съдбата на хората на Юпитер. Ако успееш, щяха да получат лесен достъп до всички ресурси на този гигант. Юпитер ще се покори на човека, както се покориха всички останали планети. Но ако опитите завършат с неуспех...

Ако завършат с неуспех, човекът на Юпитер ще си остане, както и сега, с ръце и крака, сковани от невероятното атмосферно налягане, от огромната тежест, от смъртоносната за него химия на планетата. Човекът ще продължава да стои вътре в станцията, няма да може сам да излезе на повърхността, няма да я види направо, без помощта на уредите, а ще трябва и по-нататък да разчита на тремавите трактори и на телевизионните предаватели, ще трябва да работи с непохватните механизми и инструменти или да прибегва до посредничеството на също тъй непохватните работи.

Защото незащитеният човек в своя естествен вид би бил мигновено сплескан от чудовищното атмосферно налягане от петнадесет хиляди фунта на квадратен дюйм — налягане, в сравнение с което на дъното на Земния океан цари вакуум.

Добре и най-твърдата метална сплав, която успява да създадат земните хора, не издържа на това налягане и на проливните алкални дъждове, които падаха непрекъснато по повърхността на Юпитер. Металът се разслояваше, разпадаше се като суха глина или се

разливаше на локвички от амонячни соли. Едва когато им се удаде да увеличат здравината му, засилвайки електронните връзки, най-после хората създадоха куполи, способни да удържат тежестта на хиляда и петстотин километровия слой от бясно въртящи се отровни газове, от които се състои атмосферата на планетата. И въпреки това се налагаше да покриват с дебел слой кварц не само купола, но и всички апарати и механизми, да защитят метала от дъжда, от разяждащите струи течен амоняк.

Фаулър се улови, че слуша шума на машините в подземие на станцията. Този шум никога не млъкваше. Машините работеха непрекъснато, защото ако биха спрели само за миг, допълнителната енергия ще престане да постъпва в металните стени на купола, електронните връзки ще се отслабят и ще настъпи краят на станцията.

Таузър изпълзя изпод бюрото и започна да се чеше, потропвайки шумно по пода с крак.

— Имате ли да ми кажете още нещо? — запита Алън.

Фаулър поклати отрицателно глава.

— Ако трябва да уредите някои ваши... Може би...

Искаше да довърши „... бихте искали да напишете писма“, но навреме се усети и млъкна посред фразата.

Алън погледна часовника си.

— Ще дойда навреме — каза той, обърна се и излезе.

Фаулър знаеше, че мис Стенли го гледа втренчено, но никак не му се искаше да срещне погледа ѝ и затова се наведе и започна внимателно да преглежда лежащите на бюрото книжа.

— И докога ще продължавате така? — попита мис Стенли, подчертавайки злобно всяка дума.

Тогавя той се завъртя с креслото и я погледна. Устните ѝ бяха стиснати в тънка линия, а сресаните назад коси така силно опъваха кожата на челото, че лицето ѝ заприличваше на восъчна маска.

Като се стараеше да придаде на гласа си сдържаност и спокойствие, Фаулър отговори:

— Дотогава, докато е необходимо. Дотогава, докато има макар и най-малка надежда за успех.

— Значи вие и занапред смятате да ги осъждате на смърт — рече тя. — И занапред смятате да ги изпращате в ръкопашен бой с Юпитер.

Вие ще си седите в безопасност в станцията, а тях ще пращате навън да умират.

— Сантименталността в този случай е неуместна, мис Стенли — Фаулър едва сдържаше гнева си. — Знаете не по-зле от мене защо вършим това. Известно ви е, че човекът в своя естествен вид не ще успее да се справи с Юпитер. Следователно хората трябва да се превърнат в същества, за които тази задача би била по силите им. Вече направихме това на другите планети. Ако в края на краищата успеем, жертвите няма да се окажат напразни. През цялата си история хората са се жертвували за неща, които днес ни се струват безсмислени, подчинявайки се на подбуди, които сега ни изглеждат неприемливи. Та няма това, към което ние се стремим, не заслужава жертви?

Мис Стенли седеше с изправен гръб и на посивелите ѝ коси падаха отблясъци светлина. Фаулър я гледаше и се мъчеше да разбере какво чувства тя, за какво мисли. Не че се боеше от нея, но в нейно присъствие винаги изпитваше известна неловкост. Проницателните ѝ сини очи забелязваха твърде много, ръцете ѝ изглеждаха прекалено умели. Да беше от ония лелки, дето седят в люлеещия се стол с плетка в ръка! Но не, тя беше най-добрият специалист по конверсии в цялата Слънчева система и тя не одобряваше начина, по който той изпълняваше своите задължения.

— Струва ми се, че нещо не е в ред, мистър Фаулър — заяви тя.

— Точно тъй — съгласи се Фаулър. — Затова и изпращам Алън самичък. Може би той ще успее да разбере каква е работата.

— А ако не успее?

— Ще изпратя още някого.

Мис Стенли се изправи и понечи да тръгне към вратата, но се спря пред бюрото.

— Някога — каза тя — ще станете голям началник. Не изпускайте нито една възможност. И ето сега големия ви шанс! Вие разбрахте това още щом избраха вашата станция за провеждането на опитите. Ако постигнете успех, ще се изкачите още едно стъпало. Не е важно колко хора ще загинат, но вие ще се издигнете.

— Мис Стенли — рязко каза Фаулър, — Алън ще тръгва скоро. Бъдете така добра да проверите вашата машина...

— Машината ми няма нищо общо с това, тя работи точно по параметрите, заложили от биолозите — произнесе мис Стенли с леден

глас.

Наведен над бюрото, Фаулър слушаше как затихват стъпките ѝ в коридора.

Разбира се, тя беше права. Параметрите са установени от биолозите. Но и биолозите могат да сбъркат. Най-малката разлика, нищожно отклонение — и конверторът ще изпрати на повърхността на планетата вече не онова същество, което са имали предвид. Същество непълноценно в някакво отношение, което не ще успее да издържи на едни или други условия — то или ще полудее, или въобще ще се окаже нежизнеспособно, и то поради най-неочаквани причини.

Хората знаеха твърде малко за това, което ставаше извън стените на купола — на тяхно разположение бяха само показанията на уредите. А сведенията, получени от приборите и автоматичните механизми, съвсем не бяха изчерпателни, защото Юпитер беше невероятно огромен, а станциите — твърде малко.

Биолозите, които изучаваха плъзготелите — очевидно най-висшата форма на юпитериански живот, — загубиха повече от три напрегнати години да събират данни за тях, а после още две, за да проверят тези данни. На Земята това не би отнело и две седмици. Трудността се състоеше в това, че обитателите на Юпитер не можеха да бъдат пренесени на Земята. Невъзможно бе да се създадат изкуствено юпитерианските условия, а в условията на земното налягане и температура плъзготелите биха се превърнали мигновено в облаче газ.

И все пак тази работа трябваше да бъде извършена, иначе човекът никога нямаше да успее да стъпи на Юпитер в образа на плъзготел. Та нали преди конверторът да преобрази човека в друго същество, трябваше да се узнаят всички физически особености на това същество — да се узнаят съвършено точно, така че да се изключи и най-малката възможност за грешка.

* * *

Алън не се върна.

Тракторите претърсиха околността на станцията, но не намериха никакви следи от него. Освен ако много бързо скрилото се същество,

за което съобща един от водачите, не бе изчезналият в облика на плъзготел земен човек.

Когато Фаулър изказа предположението, че може би в параметрите е допусната грешка, биолозите се усмихнаха с най-язвителната от своите академични усмивки и търпеливо му обясниха, че параметрите отговарят на всички изисквания. Щом поставиха човека в конвертора и натиснеха копчето, този човек се превръщаше в плъзготел. Излизаше навън и се скриваше в непрогледната мътилка на атмосферата.

— А ако все пак има някакво неуловимо уродство — каза Фаулър, — нищожно отклонение в организма, нещо неприсъщо на истинските плъзготели...

— За да открием това отклонение — отвърнаха биолозите, — ще са необходими години.

Но сега изчезналите бяха вече не четирима, а петима и Херолд Алън потъна в мъглите на Юпитер напразно и безсмислено. Изчезна, а това не прибави нищо към техните познания.

Фаулър протегна ръка и взе анкетите на сътрудниците от станцията — тънка папка с документи, акуратно забодени с кламери. Много би дал да можеше да избегне това, което предстоеше, но, уви, не можеше да го избегне. Необходимо бе да узнае причината за странните изчезвания, а да я узнае можеше само като изпрати още някой.

Няколко минути Фаулър седя неподвижно, вслушвайки се в рева на вятъра над купола, в нестихващия вой на урагана, който яростно бушуваше по цялата планета векове наред. Питаше се дали там не се крие някаква опасност. Опасност, за която те даже и не подозират. Притаило се чудовище, което поглъща плъзготелите, без да се интересува кои от тях са истински и кои — конвертирани. Впрочем за този, който ги поглъща, това е все едно!

Или грешката беше, че ги превъплъщаваха именно в плъзготели? Решаващият фактор беше техният разум, съществуването на който не будеше съмнение. Та нали човек, конвертиран в неразумно животно, не би могъл дълго да запази способността си да мисли?

Ами ако биолозите, като придаваха решаващо значение на този фактор, са сметнали, че той ще компенсира някаква друга особеност на плъзготелите, която се е оказала неблагоприятна или даже съдбоносна?

Едва ли. Колкото и да са високомерни биолозите, те си разбират от работата!

А може би самата идея е погрешна и предварително обречена на провал? Конвертирането на другите планети се оказва много подходящо, но това не означава, че и на Юпитер ще бъде така. Ами ако човешкото съзнание не е в състояние да използва сетивния апарат на обитателя на Юпитер? Ами ако плъзготелите са толкова различни от хората, че човешките познания и юпитерианската концепция за живот са просто несъвместими?

Или цялата работа е в самия човек, в някаква древна, наследствена черта? В някакво изменение на съзнанието, което, съчетано с това, което намират навън, препятствува завръщането им? Впрочем това би могло и да не е изменение в обикновения смисъл на думата. А някакво свойство на човешкото съзнание, считано на Земята за напълно нормално, но което встъпва в такъв яростен конфликт с юпитерианската среда, че довежда до мигновено безумие?

Откъм коридора се чу драскане на нокти и Фаулър слабо се усмихна. Таузър се връщаше от кухнята, където бе ходил да навести своя стар приятел, готвача.

Таузър влезе в кабинета с кокал между зъбите. Махна с опашка на Фаулър, легна под бюрото и стисна кокала с лапите си. Сълзящите му стари очи бяха устремени към стопанина му и Фаулър се наведе и почеса разкъсаното ухо на кучето.

— Още ли продължаваш да изпитваш обич към мен, Таузър? — запита го той и кучето заудря по пода с опашката си. — Тук май само ти още изпитваш добри чувства към мене — продължи Фаулър. — А всички останали са ми сърдити и сигурно ме наричат убиец.

Той се изправи и взе анкетите.

Бенет? Бенет на Земята го чакаше годеница.

Ендрюс? Ендрюс възнамерява да се върне в Марсианския технологичен институт, след като спечели достатъчно пари.

Олсон? Олсон скоро щеше да се пенсионира и на всички разправя какви рози ще отглежда тогава.

Фаулър бавно остави анкетите на бюрото.

Той осъжда хората на смърт. Така каза мис Стенли и бледите й устни едва се движеха на пергаментовото лице. Изпраща хората на смърт, а сам седи в безопасност в станцията.

Сигурно вече всички говорят така, особено сега, когато и Алън не се върна. Те, разбира се, няма да му го кажат направо. Даже и тези, които ще повика тук, за да ги изпрати навън, даже и те няма да му кажат нищо.

Само ще попитат: „Кога трябва да изляза?“, защото при тях, в станцията, е приета тази фраза.

Но той ще прочете недоизказаното в очите им.

Фаулър взе отново анкетите. Бенет, Ендрюс, Олсон. Има и други, но какъв смисъл да продължава!

Кент Фаулър разбра, че не ще може да извърши това, няма да може да ги погледне в очите, няма да може да изпрати още някого на смърт.

Наведе се и натисна клавиша на селектора.

— Слушам ви, мистър Фаулър.

— Повикайте моля, мис Стенли.

Чакаше мис Стенли да се приближи до апарата и чуваше как Таузър вяло гризе кокала. Зъбите на кучето вече не бяха годни за нищо.

— Мис Стенли е на телефона — чу се гласът ѝ.

— Бъдете така добра, мис Стенли, пригответе се за изпращането на още двама.

— А не се ли боите, че ще изразходвате твърде бързо целия си запас? — осведоми се мис Стенли. — Ако ги изпращате поединично ще го изразходвате два пъти по-дълго и ще получите два пъти по-голямо удоволствие.

— Единият ще бъде куче.

— Куче?!

— Да. Таузър.

Фаулър долови в гласа ѝ нотки на ярост.

— Собственото ви куче! Та то е било с вас през целия си живот!

— Там е работата — отвърна Фаулър, — че Таузър ще се огорчи много, ако не го взема със себе си.

* * *

Това съвсем не беше този Юпитер, който Фаулър беше свикнал да наблюдава на телевизионния екран. Очакваше, че ще види

планетата в нов аспект, но само не и такава! Очакваше, че ще бъде потопен в ад от амонячен дъжд, вонящи газове и оглушителен рев на ураган. Очакваше кълбящи се облаци, непрогледна тъмнина, зловещи светкавици на чудовищните мълнии.

Но не очакваше, че плющиящият пороен дъжд ще се превърне в лека лилава мъглица, тихо плаваща над розоволилавата трева. Не би могъл даже и да си помисли, че извиващите се като змии мълнии ще се окажат нежно сияние, озаряващо многоцветните небеса.

Докато чакаше Таузър, Фаулър напрегна мишците на новото си тяло и бе поразен от неговата мощ и лекота. „Отлично тяло!“ — помисли той и засрамено си спомни с какво съжаление наблюдаваше плъзготелите на телевизионния екран.

Та нали беше почти невъзможно да си представиш жив организъм, изграден не от вода и кислород, а от амоняк и водород; и още по-трудно беше да повярваш, че подобно същество е способно не по-зле от човека да се наслаждава на физическите радости на битието. Животът извън стените на станцията, в бясната непрогледна мътилка, им изглеждаше немислим — та те не знаеха, не подозираха, че за очите на обитателите на Юпитер тази непрогледна мътилка въобще не съществува.

Вятърът ласкаво го галеше и той смутено си припомни, че според земните норми този вятър беше неистов ураган, носещ смъртоносни газове със скорост двеста мили в час.

Тялото му всмукваше приятни аромати. Но можеше ли той да ги нарече аромати? Нали ги възприемаше не с обонянието си, не така както преди? Като че ли цялото му същество бе пропито от мириса на лавандула. Разбираше, че просто му липсваха думи, за да определи това възприятие. И това беше само първата от многобройните терминологични трудности, които го очакваха. Нали думите и мисловните символи, с които си служеше като земен човек, не можеха вече да му служат, откакто бе станал юпитерианец.

В стената на станцията се отвори врата и оттам изскочи Таузър, тоест това би трябвало да бъде Таузър.

Фаулър искаше да повика кучето и в мозъка му вече възникнаха необходимите думи, но той не можа да ги произнесе. Нямаше с какво да ги произнесе.

За миг го обхвана ужас, панически страх.

Как разговарят юпитерианците? Как...

Внезапно почувствува, че Таузър е някъде съвсем близо, почувствува непохватната гореща любов на рунтавия звяр, който беше странствувал с него по всички планети. Изведнъж му се стори, че съществува, което се наричаше Таузър, се озова вътре в черепа му.

И от буйната радост на срещата се родиха думи:

— Здравей, приятелю!

Не, не думи, а нещо много по-хубаво от думите. Мисловни символи в мозъка му, възприемани направо, които придаваха такива нюанси на мисълта, недостъпни за обикновените думи.

— Здравей, Таузър! — отвърна той.

— А аз се чувствавам отлично — заяви Таузър. — Като че ли отново съм станал малко кученце. Напоследък нещо съвсем се бях разкиснал. Лапите ми не ме слушаха, от зъбите ми бяха останали само коренчетата. С такива зъби кокали трудно ще гризеш. И бълхите съвсем ми досаждаха. По-рано никакво внимание не им обръщах. На младини въобще не ги забелязвах.

— Но... но... — мислите на Фаулър съвсем се объркаха. — Ти разговаряш с мене!

— Че как иначе? — отвърна Таузър. — Аз винаги съм разговарял с тебе, само че друг път не ме разбираше. Стараех се, но нищо не излизаше.

— Понякога те разбирах — забеляза Фаулър.

— Но не съвсем — възрази Таузър. — Ти, разбира се, се досещаше кога исках да ям, да пия или да се разхождам. Но нищо повече не можеше да разбереш.

— Извинявай! — каза Фаулър.

— О, няма за какво! — успокои го Таузър. — Хайде да се надбягваме ей до онази канара!

Едва сега Фаулър забеляза тази канара, светеща с удивителен кристален блясък в сянката на цветните облаци. До нея имаше няколко мили.

— Не е ли много далеч... — нерешително забеляза той.

— Ех, и ти! — отвърна Таузър и побягна към канарата.

Фаулър се затича след него, проверявайки краката си, проверявайки мощта на новото си тяло — отначало неуверено, а после с изумление. Но след няколко секунди той вече тичаше, упивайки се от

възторг, усещайки се едно единно цяло с розоволилавата трева, с мъглите на дъжда, плуващи над равнината.

Внезапно почувствува музика — музика, която се впиваше в бягашото му тяло, пронизваше цялото му същество и го отнасяше все по-далеч на крилете на сребърната бързина. Музика, която приличаше по нещо на звъна на камбани, разнасящ се в слънчево пролетно утро от самотна камбанария на хълма.

Приближаваше към канарата и музиката ставаше все по-властна, изпълваше цялата Вселена с искри от магически звуци. И тогава разбра, че звъни водопадът, който се спускаше от стръмния склон на светещата канара. И, разбира се, не водопад, а амонякопад. И канарата беше ослепително бяла, защото беше от твърд кислород.

Той рязко спря до Таузър — там, където над водопада висеше блестяща стоцветна дъга. Стоцветна в буквалния смисъл на думата, понеже тук основните цветове не преминаваха един в друг, както ги виждаха хората, а бяха ясно разположени във всевъзможна оттеньци.

— Музиката... — каза Таузър.

— Да, разбира се. И какво?

— Музиката — повтори Таузър — е вибрация. Вибрация на падащата вода.

— Но, Таузър, ти нищо не знаеш за вибрацията!

— Не, знам — възрази Таузър. — Току-що се появи в ума ми.

Фаулър мислено ахна.

— Току-що се появи в ума ти?!

Внезапно в неговото съзнание се появи формула... формулата на процеса, с помощта на който биха могли да създадат метал, способен да издържи налягането на юпитерианската атмосфера.

Изумен, Фаулър погледна водопада и съзнанието му мигновено възприе цялото многообразие от цветове и с точна последователност ги разпредели по спектъра. Това ставаше някак от само себе си, защото той нищо не знаеше нито за металите, нито за цветовете.

— Таузър! — извика той. — Таузър, с нас става нещо!

— Аха — рече Таузър. — Зная.

— В мозъка ни — продължи Фаулър. — Ние го използваме целия, до последната му клетка, използваме го, за да узнаем онова, което би трябвало отдавна да знаем.

И новопридобитото прояснение на мозъка му подсказа, че работата няма да се ограничи само с цветовете на водопада или с метала, способен да издържи налягането на юпитерианската атмосфера — той вече предвиждаше много други неща, макар че още не можеше точно да определи какви именно. Но във всеки случай онова, което би трябвало да знае всеки мозък, ако използва напълно своите възможности.

— Ние все още принадлежим на Земята — каза Фаулър. — Ние едва сега започваме да разбираме какво ни предстои да узнаем, какво не бихме узнали, ако бяхме останали просто хора, защото предишният ни мозък не е бил приспособен за интензивно мислене и не е притежавал качествата, необходими за пълното познание.

Погледна към станцията — тъмният ѝ купол изглеждаше съвсем мъничък.

Там останаха сътрудниците му, неспособни да видят красотата на Юпитер. Те мислеха, че мъглата и струите на проливния дъжд скриват от погледите им повърхността на планетата. А виновни за това бяха само техните очи — слаби очи, неспособни да видят красотата на облаците, неспособни да различат каквото и да е през завесата от дъжд! И тела, които не умеят да възприемат упоителната музика, породена от падащите по склона струи.

И той, Фаулър, също очакваше да срещне ужасното, трепереше пред неизвестните опасности, готов беше да се примири с тягостното, чуждо съществуване!

Но вместо всичко това той придоби много нещо, недостъпно за човешкия образ. По-силно и по-гъвкаво тяло. Бурно кипяща радост от живота. По-остър ум. И свят по-прекрасен от този, който някога се е привиждал на мечтателите от Земята!

— Да вървим! — не го оставяше на мира Таузър.

— Накъде искаш да вървим?

— Накъдето и да е! — отвърна Таузър. — Просто да тръгнем по пътя и да видим къде ще свърши. Изпитвам особено чувство, просто такава чувство...

— Разбирам — отвърна Фаулър.

Защото и той изпитваше същото чувство. Чувство за някакво велико предназначение. Усещане за величие. Увереността, че отвъд

хоризонта го чакат удивителни приключения... Не, нещо много повече от вълнуващи приключения!

И разбра, че петимата му предшественици също са изпитали това чувство. И тях ги е обхванало властното желание да се отправят натам — към по-пълноценния живот, към по-съвършените знания.

Ето защо нито един от тях не се бе върнал.

— Не искам да се връщам назад! — заяви Таузър.

— Но нас ни чакат — отговори Фаулър и понечи да тръгне към станцията, но внезапно спря.

Да се върне между стените на купола. Да се върне в предишното болно тяло. Преди то не му се струваше болно, но едва сега бе разбрал какво е истинско здраве. Назад, към замъгления мозък, към обърканите мисли. Назад, към мърдащите устни, които образуват звуци, възприемани от другите. Назад, към зрението, което е по-лошо от слепота. Назад, към тромавите движения. Назад, към незнанието...

— Толкова много неща трябва да направим и толкова много имаме да видим! — настояваше Таузър. — Тепърва ще трябва да научим още много неща, да узнаем, да открием...

Да, те могат много да открият. Възможно е тук да намерят цивилизация, в сравнение с която земната цивилизация да изглежда нищожна. Ща намерят тук красота и — което е по-важно — истинско възприемане на красотата. И дружба, каквато никой още не е познавал — нито един човек и нито едно куче.

И живот — така пълен, че в сравнение с него миналото ще изглежда само живуркане.

— Аз не мога да се върна — каза Таузър. — Те отново ще ме направят куче.

— А мене — човек! — отговори Фаулър. — Но ние ще се върнем, след като узнаем това, което трябва да узнаем.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 30,31/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.